

ANY XV

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

Núm. 693

La reforma de Granollers

L'exhibició, als aparadors de la farmàcia Gasset, dels plànols de la reforma de la ciutat que projecta el nostre compatriota i amic En Joan Parera i Casanovas, obliguen a tractar aquest tema tan interessant i en certs aspectes tan apremiant.

En efecte, Granollers passa per moments de transformació i de creixement que exigeixen la major atenció de tots, pel més bell esdevenidor de la ciutat futura.

D'una banda, la transformació esdevinguda del canvi de traçat de la via de M. S. A., amb la consegüent desaparició, en terme més o menys pròxim, de l'actual estació, del terraplè que hi ha en la part baixa de la ciutat i de l'altra nosa que és el pas superior del ferrocarril al carrer de Josep Umbert.

Aquesta transformació ha estat ja iniciada amb la cessió a la ciutat dels terrenys del Parc (a canvi d'altres del vell hospital i cementiri), i avui veiem ja els bells jardinetes del davant del Casino, com un tast només i una promesa, i hom sent ja, com una necessitat immediata, la desaparició de les cases del carrer de Josep Umbert que amb les seves façanes posteriors enlletgeixen l'extrem de l'ampla avinguda i entorpeixen la comunicació directe d'aquesta amb tres carrers: els de Lletjós, Palaudàries i Miquel Servet.

El projecte de construcció de nous grups escolars i la necessitat de construir-ne d'altres, és altre aspecte interessant de debò, que es relaciona amb la futura urbanització de la ciutat; com s'hi relaciona també la construcció d'un nou escorxador, tan necessària, i la urbanització de la riera i de tot el pla de Palou, lloc de les més vastes possibilitats per un demà que avui sols podem albirar en somnis.

Així, doncs, la presentació del projecte de reforma presentat per l'amic Parera, i ofert a l'Ajuntament, no pot tenir millor oportunitat. I cal que, per damunt de tota discussió sobre la necessitat i possibilitat d'execució de les reformes que ell senyala i dels projectes per ell acariciats, diem ben clarament i explícitament la nostra admiració i el nostre agraïment al bon granoller que, lluny de l'ombra de la Porxada que presidí la seva naixença, segueix essent sempre i a tota hora el granollerí autènticament enamorat de la ciutat dels nostres amors.

Dit això, avui podem dir ben poca

Torneig COPA ESPANYA

Avui, diumenge, 28 Abril del 1935

Tarda, a dos quarts de cinc

Constància-Granollers

d'Inca, Campió de Mallorca

Campió de Catalunya

Camp del GRANOLLERS S. C.

Entrada general, 2'20 pessetes

cosa més. Nosaltres creiem que als plànols acompanyava una memòria explicativa amb xifres exactes o aproximades del cost dels edificis que s'haurien d'enderrocar i la forma com la ciutat podria emprendre una obra de tanta importància. Molts dels nostres llegidors ja saben quin és el projecte. Unir la carretera amb la plaça. Ajuntar el carrer de Clavé amb la plaça de la República, enderrocant bona part de les cases que actualment van del carrer de Santa Esperança al carrer de Sant Roc i que fan cara a la plaça i a la carretera.

Això, per una banda. L'altre projecte comprèn l'enderrocament de totes les cases compreses en les illes que formen el carrer del Portalet, carreró de Sant Cristòfor, carrer de Barcelona i plaça de la República i les del carrer de Barcelona i Places de Boada i de l'Església. Demés, la illa de cases de la plaça i carrers de Sant Roc i d'En Sastre.

Nosaltres, avui, sols hem de dir que el projecte i els croquis, obra del notable arquitecte senyor Joan Padrós i Fornaguera, ens han causat magnífic efecte. Però cal anar amb peus de plom a acceptar o rebutjar un projecte tan important. I preferim fer punt, per ara, tot confiant que molt prompte seguirem aquests comentaris i que els podrem fer sobre dades concretes, sobre xifres exactes, que és el més interessant i el més necessari. Llavors, no sols exposarem la nostra opinió, sinó que recabarem el parer de tots aquells que, al nostre judici, poden i deuen col·laborar a l'obra de la ciutat futura que tant il·lusiona l'esperit inquiet i emprenedor d'aquest granollerí singularíssim que, en adreçar-se a l'Ajuntament, fa constar la seva doble condició d'ésser fill de Granollers i de la Plaça.

NOTES I COMENTARIS

Els Pla-Pey

Els músics granollerins que formen l'orquestra Pla-Pey demà marxen. Van a Oran; al Gran Casino d'Oran, amb un contracte per una, o dues, o les mesades que siguin. Tant li és...

Els músics de la Pla-Pey són joves, ardits, estudiosos. Tenen il·lusions, encara. Tenen ambició d'excel·lir. No fan de músic com un ofici qualsevol, sinó com una art...

I al front d'aquests minyons van Joaquim Pla i Lluís Pey. Els més joves, els més ardits, els més estudiosos. I els més il·lusionats. I, de tots, els més ambiciosos també.

Lluís Pey manté la tradició familiar. Joaquim Pla fa honor a la seva petita pàtria.

València és terra de flors i d'artistes; terra de pintors i de músics; de poëtes i d'aventurers... I Joaquim Pla ho és de València. Es de Burriana. De la terra amarada de claror i de sentors les més exquisides, on cada home és un músic i a cada barri hi ha una banda.

Joaquim Pla, agosarat com bon llevanti que és, no s'accontenta de dirigir una orquestra per a fer festes majors, sinó que vol — i ho va aconseguint, — que l'estol de músics que ell dirigeix, tinguin una ànima i un ideal i que el seu art sigui gustat per altres públics menys fàcils.

Primerament els féu córrer tot Catalunya i Aragó amb els espectacles que duïen el nom de Pla i Pey. I aconseguí els aplaudiments dels públics més heterogenis i que la Premsa es fixés i elogiés els joves músics, els Pla-Pey. No les atrac-